

Temps ordinari – Vint-i-dosè diumenge

[Jr 20, 7-9](#)

[Rm 12, 1-2](#)

[Mt 16, 21-27](#)

Nosaltres volem ser feliços, evidentment. És una tendència que neix en el més profund de la naturalesa humana. Tots aspirem a ser feliços. El problema consisteix en saber trobar el camí que veritablement porta a aquesta situació tan desitjada. Nosaltres acostumem a pensar que això únicament s'aconsegueix si gaudim d'una vida fàcil, si no tenim grans problemes, si tot ens va bé. Però Jesús, que desitja realment que siguem feliços, ens obre els ulls, en aquest evangeli d'avui, perquè no ens equivoquem de camí. Només hi pot haver felicitat quan tenim un projecte de vida seriós, que valgui la pena, fonamentat en la veritat de l'evangeli i viscut a fons en l'amor. Ni la buidor ni la mentida donen la felicitat. I qui no estima generosament, tampoc no serà mai feliç. És tot això el que ens vol dir Jesús, a través d'aquelles frases punyents que hem escoltat a l'evangeli i que hem de saber interpretar bé.

“Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix” – ens ha dit. Negar-se un mateix és l'actitud contrària a la nostra tendència egoista de pensar únicament en els nostres propis interessos. Jesús ens demana que siguem homes i dones disponibles, que tinguem un cor tan gran que no quedi saturat amb els nostres propis problemes i preocupacions. Aquesta obertura als altres és la condició per a la felicitat. Perquè aquesta actitud no és de cap manera una actitud empobridora: no significa quedar-nos buits. Al contrari: significa eliminar del nostre cor els nostres egoïsmes, les nostres enveges i mandres, tot el que és estèril. Però no per quedar-nos buits, sinó per quedar-nos amb un cor més lliure, més apte per omplir-nos de l'amor a Déu i als germans, que és la font d'alegria més pura que existeix. Hi ha persones que mai no seran felices perquè no són capaces de fer feliços els altres. Perquè només podem tenir i gaudir d'aquella felicitat que donem als altres gratuïtament. Amb la felicitat i l'estimació passa a l'inrevés d'altres coses: com més en dones més en tens. I qui s'ho guarda a ell mateix, ho perd. Qui estima de veritat mai no s'empobreix: sempre s'enriqueix, sempre hi surt guanyant, mai perdent. Per això Jesús ens ha dit també: **“Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà”**. Cap a on s'orienta la meua vida? L'estic salvant o l'estic perdent?

*L'evangeli ens ha dit també que l'apòstol Pere no estava massa d'acord amb les paraules de Jesús, que parlava de sofriment i de mort. Aquesta actitud de Pere ens fa veure la debilitat humana. Diumenge passat Jesús l'elogiava perquè havia sabut escoltar la inspiració de Déu i l'havia confessat com a Messies. Avui, Pere ja s'ha oblidat de deixar-se guiar per la llum que ve de dalt, i torna a jutjar les coses amb la seva pròpia llum tan arran de terra. Notem la diferència entre Pere i Jesús. Tot dos es refereixen al sofriment i a la mort. Però Jesús en parla serenament i deixa clar que aquestes coses no tindran mai la darrera paraula. Per això afirma que ressuscitarà. Pere, ni se n'adona d'aquest final feliç i definitiu. Pel sol fet de sentir parlar de sofriment, ja perd la serenitat i diu que això no pot ser. Cal reconèixer que a nosaltres, sovint, també ens passa el mateix. També reaccionem com Pere sense admetre que el sofriment de la nostra vida pugui tenir un sentit positiu, ens pugui ajudar a madurar. Per això mereixem igualment la reprensió que Jesús féu a Pere: **“No penses com Déu, sinó com els homes”**. És a dir, no estàs en la veritat. Reconec que jo també penso igual que Pere? El que passa és que, tant Pere com nosaltres, oblidem una cosa fonamental. Fixem-nos que Jesús no ens ha dit solament que cada u prengui la seva creu, sinó que afegeix: **“I m'acompanyi”**.*

Ens ha de donar esperança saber que el camí de la vida no el farem mai sols, sinó en companyia de Jesús. I un viatge al costat d'un bon amic, mai no es fa llarg ni pesat. Sobretot, sabent que Jesús s'acomodarà sempre al meu pas, segons les forces físiques i espirituals que tingui jo, a cada moment de la meua vida. De què podem tenir por? Reflexionem-hi.

*Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del P. Lluís Armengol i Bernils (Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre **“El pa de la Paraula nº 3. Diumenges i festius. Cicle A.”** Editorial Claret, 2004*

ETIQUETES

FELICITAT DIFICULTATS CREU ACOMPANYAMENT